

Velkommen hjem!

Tor Herman Andreassen

Synne Unstad Haaland

Som tidligere utenlandsstudent undrer jeg meg over praksisen til Norsk Psykologforening. Vi som arbeider på lisens de første to årene (bestemt av fylkeslegen) blir tydeligvis ikke regnet som fullverdige medlemmer av Psykologforeningen. Det vil si, vi kommer ikke med på listene i foreningens tidsskrift over «informasjon om medlemmer» før det har gått minimum to år, og vi har fått autorisasjon. Vi har heller ikke rett til å begynne etterutdanning. Samtidig har vi de samme pliktene som andre medlemmer, og vi betaler full medlemsavgift.

Fagforeningens mål er blant annet å sikre medlemmenes faglige utvikling og kompetanse. Som vi forstår det ønsker Norsk Psykologforening at nyutdannede psykologer skal begynne spesialisering fortrest mulig for å sikre kvaliteten på ferske psykologer. Hvis Psykologforeningen mener at utdannelse utenfor Norge er dårligere enn den norske, burde deltakelse på kurs og veiledning være enda mer viktig for oss. Realiteten nå er at vi verken har rett på kurs eller veiledning de første to arbeidsårene våre. Her kunne det være mange andre løsninger, som for eksempel at man med utdanning fra andre land får begynne på spesialisering med en gang, men må bruke mer tid. Da vil arbeidsplassene forplikte seg til å gi utenlandsutdannede både veiledning og kurs. Det vil fortsatt være forskjellsbehandling, men likevel ivaretagelse av nyutdannede.

Og det begynner å bli ganske mange av oss. Statens autorisasjonskontor for helsepersonell opplyser om at lisenser til utenlandsutdannede psykologer har økt fra omkring 40 til 60 fra 2003 til 2005, og de fleste er sannsynligvis medlemmer av Psykologforeningen. De siste ti årene har antall psykologistudenter i utlandet økt fra 125 til 419 (tall fra ANSA/Statens lånekasse for utdanning), noe som kan indikere at det ikke blir færre utenlandsutdannede psykologer i Norge. Selv i Danmark holder mengden psykologistuderende nordmenn seg stabil, til tross for nye krav om to års praksis før man overhodet får lov til å arbeide i Norge.

Vi etterlyser at foreningen begynner å arbeide *for* oss og ikke *mot* oss. I en verden som blir mer globalisert, i et samfunn som blir mer flerkulturelt, burde det være en ressurs at noen psykologer har bodd, levd og studert i andre land enn Norge. Man lærer en del om norsk mentalitet når man bor noen år utenlands, og det er lite hyggelig å komme hjem og oppdage at holdningen om at «norsk er best» gjennomsyrrer mer enn skisporten.